

holder fondskonventionens art. 10, 2, som der er henvist til i nærværende bestemmelse, en særlig »koncern-bestemmelse«, der skulle modvirke dette, og som overlader det til medlemsstaterne at afgøre, om der i det konkrete tilfælde er tale om et sådant interessefællesskab, at der foreligger bidragspligt. Efter fondskonventionens art. 15, 2-6, skal medlemsstaterne hvert år til fonden fremsende oplysninger om de bidragspligtige oliemodtagere i Danmark. I forbindelse med udarbejdelsen af denne liste må det offentlige foretage en vurdering af, om der er tale om en bidragspligtig oliemodtager. Dette spørgsmål må efter udvalgets opfattelse normalt afgøres på grundlag af de i § 2 i lov om aktieselskaber (nr. 370 af 13. juni 1973) og § 2 i lov om anpartsselskaber (nr. 371 af 13. juni 1973) anførte definitioner af moder- og datterselskaber samt af koncerner.

I *stk. 2* er medtaget en bestemmelse om oliemodtagernes pligt til at give de oplysninger, der er en forudsætning for, at det offentlige kan udarbejde den i bemærkningerne til *stk. 1* nævnte liste over bidragspligtige oliemodtagere i Danmark efter fondskonventionens art. 15, 2.

Da de nævnte oplysninger kan indeholde forretningshemmeligheder, er der i *stk. 3* indsat en bestemmelse om tavshedspligt.

Til § 279.

Bestemmelsen, der gengiver ansvarskonventionens art. IX, 1 og 3, samt i sidste *stk.* fondskonventionens art. 7, 1, regulerer danske domstoles internationale kompetence ved søgsmål mod et skibs ejer, hans forsikringsgiver eller den internationale erstatningsfond samt ved søgsmål om fordeling af en begrænsningsfond. Ved søgsmål mod andre regulerer nærværende bestemmelse ikke domstolenes kompetence. Bestemmelsen må sammenholdes med udkastets § 269, der afskærer søgsmål mod visse personer. Bestemmelsen er ufravigelig, og der er således ikke adgang for parterne til at aftale værneting i modstrid med bestemmelsen.

Hovedprincippet, der er gengivet i *stk. 1*, er, at søgsmål om erstatning for olieskader kan alene rejses for dansk domstol, såfremt skaden er opstået på dansk territorium, herunder dansk territorialfarvand, eller der er taget forholdsregler uden for dansk territorium, f. eks. på det åbne hav eller på en anden stats territorium, for at afværge eller begrænse skade på dansk territorium.

Stk. 2 bygger på konventionens regel om, at

alle krav, som har deres oprindelse i en og samme begivenhed, der har foranlediget olieskader i flere lande, skal kunne pådømmes i en og samme konventionsstat, forudsat at den er kompetent efter hovedreglen i *stk. 1*. Sag efter *stk. 2* vil kunne rejses her, selv om der ikke er rejst sag efter *stk. 1*, når blot betingelserne for at rejse en sådan sag foreligger.

Stk. 3 regulerer den internationale kompetence ved søgsmål om fordeling af en begrænsningsfond. Her kan søgsmål kun rejses ved dansk domstol, når fonden er oprettet ved dansk domstol.

Efter *stk. 4*, der gengiver fondskonventionens art. 7, 1 og 3, er det fastsat, at de domstole, der, jfr. *stk. 1* og 2, er kompetente efter ansvarskonventionens bestemmelser herom i forholdet til den for skaden ansvarlige, også er kompetente i en sag mod fonden, dog kun dersom sag i anledning af samme skade mod skibets ejer eller forsikringsgiveren ikke er rejst i en anden konventionsstat.

Til § 280.

Stk. 1 indeholder en værnetingsbestemmelse for de tilfælde, hvor dansk domstol er kompetent i henhold til udkastets § 279. Hovedreglen er herefter, at man skal følge retsplejelovens regler herom. Foruden retsplejelovens § 235 om sagsøgte hjemtings kompetence, kan formentlig retsplejelovens § 244 anvendes, der hjemler kompetence for retten på det sted, hvor skadetilføjelsen er sket. Endelig kan retsplejelovens § 248, *stk. 2*, om godsværneting anvendes. Men såfremt ingen ret er kompetent ifølge retsplejelovens regler, er værnetinget København.

Efter *stk. 2* skal sager om fordeling af en begrænsningsfond anlægges, hvor fonden er oprettet.

Stk. 3 regulerer, hvor sag mod den internationale erstatningsfond skal anlægges, nemlig ved den ret, hvor sag efter udkastets § 271, *stk. 1*, er eller kunne have været anlagt.

Stk. 4 indeholder en bestemmelse, der giver den internationale erstatningsfond ret til at indtræde som hovedintervenient i sager, der er anlagt mod ejeren eller hans forsikringsgiver. Dommen får i så fald bindende virkning for fonden i den forstand, at den ikke skal kunne bestride, hvad der er fundet bevist i den pågældende sag.

Efter *stk. 5* kan parterne i en sådan sag